

грѣхове за които сѣ ся налагали гласни наказанія (епітіміа). Всичкитѣ други вѣрующи были свободни да сѣдятъ сами, по собственнѣтъ си съвѣсть, ако трѣба да ся исповѣдатъ тѣй преди да пристѣпятъ до причастіето на св. тайны. Съвсѣмъ тѣмъ, понеже человекътъ клони да слѣпствува до собственното си рѣшеніе, всички сѣ были задължени да прихождатъ при священниците за да имъ откриватъ състояніето на съвѣстѣтъ си. Такова е било ученіето на първобытнѣтъ църквѣ, а такава е и днесъ еще ученіето на Православнѣтъ Църквѣ.

Исполѣ, църковното благочиніе